

грѣховѣ те. Обаче благодарà на всевѣ-
шнаго Бóга, зашò то не ни ўста̀ви безъ ў-
тѣшенїа, ѿ наставленїа. ꙗ́зва та (ра̀ната)
на грѣхà а̀ко ѿ да є́ страшна. Обаче Господь
Бóгъ нашъ въ глѣбока та си премѣдрость, ѿ
понеисказанна та на насъ любовь показалъ
намъ способъ (кѣлай), съ когò то мóжимо
да ѿцѣлїме душѣвныте си раны. И как-
во то Моусей ѿ здыгна змїа̀ та въ
пѣстына та, така трѣбѣва да се ѿзды-
гне ѿ сѣнъ чело̀вѣческїй: Да не погї-
бне нїко́й, ко́й то вѣрѣва въ Нѣго, но
да ѿма живòтъ вѣчншй. Зашò то та-
ка є́ возлюбилъ Бóгъ мїръ (свѣта) шо
то ѿ сѣна своего є́динорòднаго є́
далъ да не погїбне нїко́й ко́й то
вѣрѣва въ Нѣго, но да ѿма живòтъ
вѣчншй (Іоан: 3: 14 16).

И така не трѣбова намъ да глѣдаме на дѣ-
ца та си съ това само намѣренїе че са грѣ-
шни зашò те є́стѣственно предадени сами
камъ зло̀ то, ѿ се протїватъ на добро̀ то;
Обаче нїе смѣ должни да виднме въ тѣхъ
такїва предмѣты (ю̀рнецы) въ любовь та, ѿ
молосѣрдїе то спасїтеля нашого, ко́й те є́
сѣкога готовъ да распросѣрани въ серця̀ та
ѿмъ просвѣшенїе, ѿ да ги напра̀ви на слѣ-
дницы (мирахчїй) на царство то небесно.
Сказано є́ въ свашенно то писанїе, зашò
въ дѣца та о̀ще катò сѣ родатъ, ѿ се посе-
ла̀ва въ тѣхъ дѣхъ сватшй. И да бжде то-